

v tomto směru nestal pokus, přidržel ho tímto způsobem k plnění zákonné jeho povinnosti po případě k výkonu vyjevovací přísahy, a ano není osvědčeno, že dlužník od roku 1924 nenabyl dalšího majetku. Poněvadž tedy schází jedna z náležitostí § 143 obč. zák., průkaz otcovy nemajetnosti, není stížnost odůvodněna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Podle § 16 pat. o nesp. ř. lze rozhodnutí druhé stolice, jímž bylo usnesení prvního soudu potvrzeno, napadnouti jen pro zřejmou nezákonnost nebo pro zřejmý rozpor se spisy nebo pro zmatečnost. Nejvyšší soud přezkoumav napadené rozhodnutí neshledal, že je stíženo některou z těchto vad, a dokládá ke správným důvodům rekursního soudu na vývody dovolací stížnosti jen toto: Dovolací soud nepodceňuje závažnost důvodů v rozhodnutí čís. 3452 sb. Glaser-Unger nová řada, má však za to, že jest nutno pokusiti se napřed o provedení exekuce na plat stěžovatelčina otce, ježto teprve podle výsledku této exekuce lze posouditi, zda je splněn předpoklad § 143 obč. zák. o nemajetnosti otcově. Pro nedostatek dokladů § 16 pat. nesp. říz. zůstala dovolací stížnost bez úspěchu.

Čís. 9589.

Soudní prázdniny.

Prohlášení věci za prázdninovou neplatí jen pro určité prázdniny, aniž pozbývá účinnosti změnou senátu. Nezáleží na tom, že se prohlášení věci za prázdninovou nestalo k návrhu strany. Byly-li strany při prohlášení usnesení, není zapotřebí písemného doručení usnesení stranám.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, R I 70/30).

Dne 18. května 1928 byl prohlášen spor, o nějž tu jde, za prázdninovou věc. Spor byl v první stolici rozhodnut rozsudkem ze dne 24. června 1929, doručeným žalovanému dne 16. července 1929. Odvolání žalovaného, podané dne 9. září 1929, odmítl **d o v o l a c í s o u d** jako opožděné. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody :

Má-li sporná věc, jež není prázdninovou již po zákonu, býti považována za prázdninovou, musí za ni býti podle § 224 druhý odstavec c. ř. s. prohlášena. To se v tomto případě stalo, a bylo proto odvolání podati ve lhůtě § 464 c. ř. s. Jelikož odvolání bylo podáno teprve až 9. září 1929, ač napadený rozsudek byl žalované straně doručen dne 16. července 1929, bylo právem odmítnuto jako opožděné. Názor, že prohlášení věci za prázdninovou platí jen pro určité prázdniny, nemá v zákoně opory a jest právě tak mylným, jako stěžovatelčino mínění,

že prohlášení pozbylo platnosti změnou senátu. V této příčině nelze se dovolávat ani ustanovení § 180 c. ř. s., ani ustanovení § 418 cřs., jež s prohlášením věci za prázdninovou nemají nic společného. Ale rekurentka marně poukazuje i k předpisu § 224 druhý odstavec c. ř. s., že se prohlášení věci za prázdninovou musí státi »v každém případě zvláště«, jelikož, nehledíc k tomu, že doslov § 224 c. ř. s. byl pozměněn zákonem ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n., nabyvším účinnosti dnem 14. února 1928 a že do nového doslovu § 224 druhý odstavec c. ř. s. stať »v každém případě zvláště« nebyla pojata, znamenalo to jen, že přednosta soudu, pokud se týče předseda senátu mohl prohlásiti za prázdninovou jen určitou spornou věc, nikoli snad i celé skupiny takových věcí. Rekurs neprávem odkazuje k § 425 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož jest soud vázán na svá usnesení jen, pokud nejsou povahy řízení toliko upravující, když usnesení, jímž věc byla prohlášena za prázdninovou, dodatečně změněno nebylo, a nezáleželo by ani na tom, kdyby se usnesení nebylo stalo na návrh, jak to § 224 druhý odstavec c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n. tenkrát již právně účinný (čl. XX (1) zákona) odchylně od dřívějšího stavu předpisuje, jelikož tím by nebyla dotčena práva stran. Pravdu má rekurentka v tom, že vzhledem k procesním následkům, spojeným s prohlášením sporu za věc prázdninovou, musí toto usnesení býti uvedeno ve známost stran způsobem, vylučujícím jakékoliv nedorozumění. Ale to se podle zápisu o ústním jednání ze dne 18. května 1928 stalo, a nebylo podle § 426 c. ř. s. ani zapotřebí písemného doručení usnesení stranám, ježto byly při jeho prohlášení přítomné, a nepřislušel jim proti usnesení opravný prostředek a druhý případ § 426 druhý odstavec c. ř. s. podle stavu věci nepřichází v úvahu.

Čís. 9590.

Pokud k obvyklému a přiměřenému užívání najatého bytu náleží i zřízení telefonu.

Změnily-li se poměry nájemníka tak, že potřebuje najatého bytu k výkonu advokacie, a nezpůsobuje-li spolužívání bytu k tomuto účelu pronajímateli škodu, nelze spatřovati ve výkonu advokacie v najatém bytě překročení smluvního nájemního práva, leč že bylo při uzavření nájemní smlouvy umluveno, že nájemce bude užívatí místnosti jen jako bytu. Provozování advokacie vyžaduje vyvěšení orientačních tabulek na domě, v průjezdě a na schodech.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, Rv I 213/29).

Nájemce, advokát v hlavním městě, žaloval pronajímatele, by byl uznán povinným trpěti, 1) by si žalobce zařídil ve svém bytě státní telefon, (a k tomu účelu podepsati telefonní přihlášku), 2) by si žalobce vyvěsil na uliční zdi domu, pak v průjezdě a ve schodišti domu oznamky označující advokátní kancelář. **Procesní soud první stolice** vyhověl žalobnímu žádání ad 1), žalobní žádání ad 2) zamítl. **Odvolací soud** nevyhověl odvolání žalovaného, k odvolání žalobcovu vyhověl i žalobnímu žádání ad 2). **Důvod y: K odvolání žalova-**